

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 78/2017
09.02.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези члана 278. став 5. у вези става 1. и става 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Марића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 223/16 од 20.09.2016. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 277/16 од 09.11.2016. године, у седници већа одржаној дана 09.02.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 223/16 од 20.09.2016. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 277/16 од 09.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К 223/16 од 20.09.2016. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези члана 278. став 5. у вези става 1. и става 3. Кривичног законика, те му је изречена условна осуда, тако што је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године не учини ново кривично дело. На основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљени је ослобођен од обавезе плаћања судског паушала и трошкова за ангажоване судске вештаке. Истом пресудом оштећена је за остваривање имовинскоправног захтева упућена на парницу сходно одредби члана 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 277/16 од 09.11.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Зоран Марић, поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда у смислу одредбе члана 485. став 1. тачка 1) и 3) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и на основу члана 492. став 1. ЗКП, укине другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА Републичком јавном тужиоцу, сходно

одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је недозвољен.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је на чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди погрешно примењен закон са образложењем да приликом критичног догађаја, осим оштећене ББ, ниједно друго лице није било угрожено, будући да се, према налазу и мишљењу вештака за заштиту на раду, у линији виљушकारа којим је управљао окривљени нико није налазио, као и да се у току кривичног поступка ниједан од испитаних сведока није изјаснио у погледу своје удаљености од наведене радне машине, тако да, према ставу браниоца, услед предузете радње окривљеног није било угрожено више лица односно није изазвана конкретна опасност за живот и тело људи, што упућује на закључак да у радњама окривљеног нема законског обележја кривичног дела изазивање опште опасности па самим тим ни његовог квалификованог облика за који је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, већ евентуално неког другог кривичног дела попут кривичног дела тешка телесна повреда учињена из нехата, којим наводима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

У вези са тим бранилац даље истиче да је полазећи од такве правне квалификације кривичног дела, дана 07.11.2016. године, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења окривљеног имајући у виду време извршења кривичног дела и казну која је за исто прописана, тако да је другостепени суд окривљеног огласио кривим за кривично дело у односу на које је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења у време доношења другостепене пресуде дана 09.11.2016. године, којим наводима захтева се, по оцени овога суда, указује да је правноснажном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

По налажењу овог суда изнетим наводима захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног АА, само формално указује на повреде закона из члана 439. тачка 2) и члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, а у суштини истима цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке везано за постојање законског обележја предметног кривичног дела – изазивање опасности за живот или тело људи, који закључци су у супротности са утврђеним чињеничним стањем из правноснажне пресуде на наведену околност и потом на сопственом виђењу утврђеног чињеничног стања заснива своју правну квалификацију кривичног дела, налазећи да се у радњама окривљеног стичу законска обележја кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 4. КЗ, за које је, према наводима захтева, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења окривљеног.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву истиче да се из налаза и мишљења вештака за заштиту на раду утврђује да нико од осталих присутних лица није био у линији виљушकारа нити да је још неко био у опасности и да се сведоци ВВ и ГГ, нису ни морали склањати јер нису били угрожени приликом критичног догађаја при чему се вештак у погледу положаја ових лица изјашњавао на основу исказа који су ови сведоци дали као грађани, па је самим тим, према

ставу браниоца, наведено вештачење незаконито јер се базира на изјавама сведока датим пре покретања кривичног поступка.

Међутим, по оцени овога суда бранилац окривљеног изнетим наводима захтева не указује да је наведени налаз и мишљење вештака за заштиту на раду по својој форми или по начину прибављања у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку и да као такав представља незаконит доказ који у смислу члана 84. ЗКП не би могао бити коришћен у кривичном поступку, већ оспорава његову садржину и чињеничне закључке вештака, који се темеље на исказима испитаних сведока што је у домену оспоравања оцене доказа и чињеничног стања утврђеног у правноснажној пресуди која не може бити предмет испитивања поводом истакнуте битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац у захтеву истиче и то да је суд произвољно и непрецизно изнео тврдњу да је неко од радника био удаљен пет метара од машине којом је управљао окривљени а неко и више и закључује да су сва лица била на краћем одстојању од места повређивања што је у супротности са налазом и мишљењем вештака тако да је побијаном правноснажном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, будући да о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени односно бранилац окривљеног сходно ограничењу његових права правима која у поступку има окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, нити по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, због чега је захтев браниоца окривљеног АА оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења.

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић